

Kravet om samlivsophævelse

Den gældende retstilstand, hvorefter separationen bortfalder for fremtiden, hvis samlivet genoptages, foreslås opretholdt i overensstemmelse med arbejdsgruppens anbefaling.

Der henvises til betænkningen, side 22–25, side 33–34 og bemærkningerne til § 30 i lovudkastet.

Separationstidens længde

Arbejdsgruppen har ligesom Ægteskabsudvalget og det norske udvalg fundet, at separationsperioden som udgangspunkt fortsat bør være af 1 års varighed. Hvis separationsperioden skal være en realitet som prøvetid i de tilfælde, hvor den ene af ægtefællerne ønsker at genoptage samlivet, kan den vanskeligt være kortere end 1 år.

I tilfælde, hvor ægtefællerne er *enige* om at ønske skilsmisse, er det efter arbejdsgruppens opfattelse tilstrækkeligt, at de har været igennem en separations-tid på 6 måneder. Ægtefællerne kan i denne periode nå at overveje deres fremtidige situation, samtidig med at de får hinanden og deres konflikter på afstand.

Der henvises til betænkningen side 42–43-

To års adskillelse

Efter den gældende lovs § 33 har enhver af ægtefællerne ret til skilsmisse, når deres samliv på grund af uoverensstemmelser har været hævet i de sidste tre år.

En ægtefælle har efter den gældende § 34 ret til skilsmisse, når den anden mod ægtefællens vilje og uden fyldestgørende grund har ophævet samlivet og dette derefter har været hævet i de sidste to år.

Arbejdsgruppen foreslår, at der også i fremtiden skal være adgang til umiddelbar skilsmisse efter længere tids samlivsophævelse uden separation. Der er ikke grund til, at ægtefællerne skal igennem en yderligere separationsperiode på ½–1 år, hvis de begge eller blot en af dem ønsker ægteskabet opløst. Som det fremgår af de talmæssige oplysninger i betænkningens afsnit 1.2.2.–1.4., anvendes den gældende bestemmelse i § 33 i et vist omfang i praksis. Arbejdsgruppen foreslår i lighed med gældende finsk og svensk ret og det norske udkast, at skilsmissen skal kunne opnås efter en samlivsophævelse, der har varet i mindst 2 år.

Arbejdsgruppen har fundet, at det fortsat bør fremgå af bestemmelsen, at alene samlivsophævelse på grund af uoverensstemmelse kan danne grundlag for skilsmisse. Faktisk adskillelse, der ikke skyldes uenighed, men f.eks. arbejds- eller uddannelsesmæs-

sige forhold, institutions- eller fængselsophold, bør ikke kunne medføre umiddelbar skilsmisse. Der henvises til betænkningen side 44–45.

Skilsmisse på grund af utroskab

Ifølge ægteskabslovens § 37 har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har gjort sig skyldig i ægteskabsbrud eller andet forhold, der kan side-stilles hermed. Skilsmisse kan dog ikke kræves, hvis ægtefællen selv har givet anledning til handlingen eller må anses for at have frafaldet sin ret. Ifølge stk. 2 kan der i stedet for skilsmisse gives separation, hvis hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor. I stk. 3 findes frister, inden hvilke retssag om skilsmisse må anlægges eller bevillingsansøgning indgives.

En tilsvarende regel findes i Norge og fandtes indtil lovændringerne i henholdsvis 1973 og 1987 i Sverige og Finland.

Mens den danske og finske regel har haft betydelig anvendelse, er den påberåbt i langt færre tilfælde i Norge og Sverige.

I Danmark tyder en gennemgang af de foreliggende noget sparsomme oplysninger på, at i hvert fald 25–30 pct. af alle danske ægteskabsopløsninger sker med utroskab som skilsmissegrund.

Indstillingen i Ægteskabsudvalget til utroskab som skilsmissegrund var præget af megen tvivl, se betænkning 2 (nr. 697/73), side 17–18.

Det var hele Ægteskabsudvalgets opfattelse, at bestemmelsen i § 37, stk. 2, om separation i stedet for skilsmisse burde ophæves. Udvalget var ikke bekendt med, at bestemmelsen var anvendt af domstolene.

Hele udvalget gik også ind for at ophæve adgangen til skilsmisse på grund af utroskab i separationstiden.

Ved de lovændringer, der blev gennemført i Sverige i 1973 og i Finland i 1987, blev adgangen til umiddelbar skilsmisse ved utroskab ophævet. Også det norske udvalg har foreslået utroskabsbestemmelsen ophævet.

I arbejdsgruppen er det gjort gældende, at utroskab ikke bør sættes i særklasse som skilsmissegrund, og at det er betænkeligt at bevare en regel, der så klart er udtryk for et snævert skyldprincip. Med indførelse af en ensidig adgang til separation vil den ægtefælle, der føler sig krænket af den andens utroskab, få tilstrækkelig mulighed for at komme ud af ægteskabet. Den udbredte anvendelse i dag af utroskabsbestemmelsen skyldes antagelig, at den benyttes af enige ægtefæller som middel til at opnå umiddelbar skilsmisse, og er i mange tilfælde næppe udtryk for, at den ene ægtefælle føler sig specielt krænket på grund af